

Wanneer “goden” sterven

Paul Proctor, 28-6-2009, NewsWithViews.com

Vertaling en voetnoten door M.V.

Ik woon in een gebied van het land¹ waar een aantal beroemdheden (celebrities) resideren. Hen te zien in winkels, restaurants, kerken en in de auto langs u, is even gewoon als vrienden en kennissen tegenkomen in een kleine stad. In feite zijn veel celebrities uit andere delen van het land naar hier verhuisd, naar “Music City”² en omliggende gebieden, ten dele omdat wij hier geen paparazzi hebben - tenminste nóg niet - en de mensen laten hen meestal met rust.

Dit staat hen toe hun goddelijkheid elders te praktiseren, daar hun voordelen en lof van sterogige (starry-eyed) ticketkopers in ontvangst te nemen, en daarna terug te keren naar een semi-normale toestand – iets wat ongetwijfeld nodig is voor zowel geestelijke stabiliteit als overlevingskans.

De plotselinge tragische dood van Michael Jackson, zoals zoveel andere supersterren vóór hem, onderstrepen deze noodzaak. Ongelukkig genoeg, zoals met drugs en alcohol, worden zij die verslaafd raken aan roem en faam, daardoor al te dikwijls verwoest. Vreemd genoeg zien de celebrities zelf, en hun entourage, dit vaak aankomen maar doen ze weinig om de negatieve spiraal te doorbreken.

In Michael Jacksons geval, kan naar verluid Lisa Marie Presley, zijn ex-vrouw, zich herinneren dat hij jaren geleden tot haar zei dat hij hetzelfde lot zou ondergaan als haar vader, Elvis, en dat het Michaels zelfdestructieve gedrag was dat haar ertoe verplicht had hem te verlaten.

Te zien dat een ster verbleekt, is als getuige zijn van iemands verschrikkelijke kater of iemand die een detox ondergaat. Het is niet mooi – maar het lelijke doet sensatiepers en TV-shows floreren, niet? Er is dus een grote markt voor schaamteloos gedrag en zelfvernietiging. Het feit dat een groot segment van onze maatschappij amusementswaarde ziet in verdorvenheid, lijden en dood, toont aan hoe wij als natie kort bij het eind zijn gekomen. Zeg nu zelf, wat is erger: levend gegeten worden door leeuwen in het Colosseum, of dag na dag verteerd worden door de media en de massa's? Met de leeuwen is het tenminste over na enkele verschrikkelijke momenten.

Het moet ondraaglijk zijn neer te dalen van de bergtop van celebrity-aanbidding naar de grauwe en drukke straten van apathie en onverschilligheid, om een glorieus leven te beëindigen als iemand “die eens was”, of erger: aan een schandpaal. En hoe jonger je bent, hoe langer deze verschrikkelijke marteling moet verduurd worden – en dat verklaart waarschijnlijk waarom zoveel kindersterren de vernieling zijn ingegaan door te trachten terug te winnen wat zij verloren hadden.

Maar men hoeft slechts te kijken naar de Amerikaanse Idool-audities om te zien hoe wanhopig mensen dat soort van sterrenstatus wensen. Zij willen ervoor wenen, liegen, vloeken en ervoor sterven.

En droevig genoeg zijn er velen gestorven.

Toch juichen wij hen die succes hebben toe en beklagen we hen die falen – wij maken ons veeleer deelachtig aan het probleem dan aan de oplossing. De oplossing is dat wij de eer geven aan Hem die ze toekomt: de Heer Jezus Christus, Die ons maakte. Hij is onze lof en adoratie waard maar niet wij; en van het moment dat wij anders denken worden de leeuwen losgelaten, en onze angsten en kwetsbaarheden komen bloot te liggen voor het oog van iedereen.

Zoals veel anderen, werd ik recent geraakt door de video performance en het inspirerende verhaal van Susan Boyle, in de show “Britain’s Got Talent” – enkel om geschokt en bedroefd te worden over hoe erg de druk van de wedstrijd haar schadelijk beïnvloedde. Van het moment dat haar verwachte overwinning bedreigd werd, door een andere hooggeprezen deelnemer, verloor zij het emo-

---

¹ Verenigde Staten.

² Nashville, in de staat Tennessee.

tionele evenwicht en herstelde ze daar niet meer helemaal van – en haar sympathiek voorkomen veranderde voorgoed.

Maar ook nu nog helpen de sterrenjagers haar dag na dag hieraan het hoofd te bieden terwijl ze haar weg doorworstelt naar het sterrenfirmament. Zij leeft in een droom – of tenminste, ze tracht dat te doen, terwijl zij die rond haar staan hopen en bidden dat het geen nachtmerrie wordt.

Als de sterrenjagers van de wereld toch maar eens zouden inzien dat er echte vrede en vreugde bestaat in een stil leven voor God! De Bijbel moedigt ons aan gewoon dit te doen. Het vooruitzicht kan dan wel niet zo adembenemend zijn, maar we zullen met veel minder kans onze zinnen verliezen in de gekheid, of sterven na een val.

---

verhoevenmarc@skynet.be - www.verhoevenmarc.be - www.verhoevenmarc.be/NieuwsteArtikelen.htm